

гладка плоча, Хрието поту вадаше от джоба  
си своите монети и набързо нашоува  
нещо, придружено с <sup>винети</sup> ~~закачки~~ <sup>закачки</sup>.

Хрието решавахе с леснина задачите  
по аритметика и не еднук път ми е  
помагал при "малки" задачи, дадени за  
домашното упражнение. ~~Кроме, той беше~~  
~~една година по-голям от мен.~~

Един ден, скоро след приешитането на  
българските освободителни войски (през  
Балканската война) в Кукуш, Хрието  
се покачи на високите кулини на една  
бивша мехница, служеща до <sup>тогава</sup> ~~скоро~~ за  
склад на оръжията на турския аскер и  
заби на върха му българското знаме...

В София, като бегълци, преди и през Пър-  
вата световна война на аз, както вървях  
и всички куркушани - негови връстници, съм  
се развал на Христовите творби и  
всички сме по обичали и гордеем с него.

Един ден, струва ми се беше през 1916 г.,  
двамата с Хрието бяхме седнали в  
бозаджийницата на тогавашната  
улица "Пиротско", близо до сегашния  
булевард "Хрието Ботев". През време на  
този ~~ме~~ дружарски разговор, Хрието се  
позаляхем, доби некакво вдъхновение  
и на халваджийски път, който